

YTRINGSPLIGTEN?- BLÆSER I WINDEN

Opinion, Berlingske Tidende, 21. juni 2011

Egen erfaring har belært mig, at et liv med rejekællinger og rivejern er en gave for enhver mand. Det giver tabasco på livet; man forfalder aldrig til flegma og sløvhed. Her gælder det ikke om at leve, men at overleve. Mine sparsomme erfaringer med Marlene Wind tyder på, at hun befinder sig i denne kategori af kvinder. Hun er vidende og velbegavet, passioneret og har som så mange af sine medsøstre visse vanskeligheder med at styre sin skarpe tunge. I en debat her i Berlingske om Lissabon-traktaten har Professor Wind dristet sig til at kalde mig et vrøvlhovede. Mit efterfølgende modangreb stemplede hende heldigvis som antidemokrat udstyret med perfekt tunnelsyn på begge øjne, og som ikke lod sig forvirre af kendsgerningerne. Alt sammen til glæde og opbyggelse for læserne, som kunne bruge denne karske meningsudveksling til at afklare deres egne holdninger og synspunkter. Vi skal således være taknemmelige og glade for, at vi har debatskarpe og polemiserende forskere i stedet for at bekæmpe deres ytringsetiske forpligtelse til at ændre og forbedre samfundet. Dansk politik tæller i dag ingen vidtskuende statsmænd, men derimod 179 sagsbehandlere, der ser det som deres eneste opgave at skabe den perfekte formynderstat, hvor alle borgere er økonomisk afhængige af, hvad politikerne lægger ned i tiggerskålen. Et samfund, hvor politikerne ikke mere frygter deres vælgere, men et samfund, hvor vælgerne frygter deres politikere. Med mundkurven på Marlene Wind kom vi så endnu et skridt nærmere DDR-samfundet. Universiteterne er desværre ikke frie selvejende institutioner, men er år for år afhængige af politiske bevillinger. Den, der betaler orkestret, bestemmer hvad der skal spilles. Og som i dette tilfælde også, hvad der ikke mere skal spilles. Pia Kjærsgaard udtaler, at Professor Wind skal huske på, at hun er lønnet af skatteyderne. Hvem lønner Pia Kjærsgaard og de 179 andre sagsbehandlere? Hvem holder liv i pressen og de politiske partier? Vi er et demokrati på hospice og vi har brug for al den Wind i folkestyrets slatne og bedrøvelige sejl, vi kan blæse op.

Asgar Aamund